

צעירה ישראלית

חושפת את

ליבה: „אצטורף

לפנתריס”

כ ילדה, האמינה אטואל פרי שכל שאר בני האדם עניים גם הם, כמותה וכמו הוריה. מאז עלתה עם משפחתה מ אלג'יריה, ב-1962, התגוררה משפחתה של אטואל בדירה מסכנה בשיכון עלוב בשכונת גני-תקווה, פרבר מרוחק השייך לפתח תקווה.

כשגדלה, גילתה שיש עניים יותר, ויש עניים פחות. יחד איתה, גדלה מגל עיניה, בשכונתה, שכונה חדשה של וילות מפוארות — שכונת המיליונרים סביון.

כך, יכלה אטואל לראות לנגד עיניה כיצד חיים בצד השני של המסילה.

היא גדלה, כשהיא זוכרת נקודה זו.

כ אשר גדלה, נחקקה במוחה נקודה נוספת.

בבית-הספר היסודי גני-תקווה סיימה אטואל את הלימודים, כאחת הטובות בכיתה. היא המשיכה בבית ספר לפקידות, סיימה בהצלחה. בתום הלימודים פנתה ללשכת העבודה בפתח-תקווה.

היא לא באה לבד. היא באה יחד עם בנות אחרות שסיימו איתה את בית הספר. „רובן השיגו עבודה בו ביום. אחרות — כעבור כמה ימים. רק אני ניסיתי חודשים ללא הצלחה. כל היתר היו אשכנזיות,”

אים שקטים חודרים עמוק. כלפי חוץ, אטואל אינה שונה מכל חתיכה צעירי רה אחרת, שבגדיהם מבליט את גיזרתה החטובה. מה שמבדיל אותה, זו התלהבותה לעולם החדש שגילתה בין ההיפים של אילת: עולם מודע למאבקים פוליטיים, למהפכות פוליטיות, לרעיונות פוליטיים. אטואל אימצה את הפוליטיקה אל ליבה.

פנתרית על העץ מקומם של הפנתרים אולי על העצים בניווגל, אך לא מקומנו. קובעת אטואל, בעלת העיניים היוקדות. „לנו זכות לתפוס מקום בארץ כמו לכל אחד אחר.” אטואל מתעדת להיאבק למען זכות זו.

הפנתר
מוזר שני

